

Landet og fra andre Lande. Nu er det, jeg paastaar, at det vilde være umuligt i nogen Landkommune og i mange Bykommuner, at en fattig, blind Enke med 3 ukonfirmerede Børn kunde lide en saadan Nød, at det var nødvendigt endogsaa at ty til Udlandet for at faa Hjælp. Jeg ærer alle de Bestræbelser, der gøres fra forskellige Sider, navnlig fra enkelte Personer her i Byen, og de Folk, der gøre et personligt Arbejde, enten det nu bestaar i at yde Penge eller Arbejde, respekterer jeg derfor; men i Forhold til, hvad Folk øje og raade over i denne By, yde de ikke Velgørenhed i Sammenligning med, hvad der ydes i mange Landkommuner og i mindre og større Byer.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Stævning): Jeg skal indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger. Jeg vil sige til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen), at vel er det saa, at Samaritanen hjælper baade skolepligtige og ikke-skolepligtige, idet Mødrene med deres Børn kunne faa Mad, men jeg vil minde om, at Samaritanerne kun drive deres Virksomhed en meget begrænset Tid af Aaret. De begynde længe efter Nytaar og slutte tidligt, allerede engang i Marts Maaned. Det er kun i ret ringe Grad, at de under de nuværende Forhold udøve deres Virksomhed, og hvis de nu bleve fri for den Opgave at bespise de skolepligtige Børn, kunde de udstrække deres Virksomhed til en Del af den Vintertid, hvor de ere ligesaa nødvendige som i den Tid, hvori de nu have aabent.

Hvad angaar Foreningen for Friskolebørns Bespisning, som det ærede Medlem ligeledes talte om, gælder det samme i ligesaa høj Grad, at hvor udmærket gavnlig den Virksomhed end er, maa den det ene Aar efter det andet udstøde frygtelige Skrig om Hjælp for at faa de nødvendige Penge, saa Godgørenheden, som det ærede Medlem var bange for skulde blive arbejdsløs, har Vanskelighed nok ved at klare det Arbejde, den har paataget sig. Friskolebørnenes Bespisning er for indeværende Vinters Vedkommende lige begyndt og fortsætter kun sin Virksomhed til hen i Marts Maaned. Af et Regnskab, som jeg har her for et af de foregaaende Aar, fremgaar det, at de i den Vinter have bespist 9,146 Børn 3 Gange ugentlig fra 1. Januar til Slutningen af Marts med ca. 57 Bespisningsdage. 57 Bespisningsdage er alt, hvad Foreningen til Friskolebørns Bespisning har kunnet drive det til gennem en hel Vinter, og det ikke

engang alene ved private Midler, men i Forening med det betydelige kommunale Tilskud paa 25,000 Kr., som København yder. Nej, der er formentlig tilstrækkelig Basis for Godgørenheden, selv om det offentlige paatager sig den Opgave at sørge for, at de Børn, der ere undergivne Skoletvang, ikke sidde og sulte i Skolen.

Det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (L. Rasmussen) troede ikke — jeg skænker ham ganske Forholdene i Paris —, at Sagen var løst med en Bestemmelse om, at ethvert sultent Barn skulde have Mad, for, sagde han, vi have i Forvejen en saadan Bestemmelse, og hvis Børnene til Trods for denne sulte, saa kunne vi ikke løse Spørgsmaalet ved en saadan simpel Bestemmelse: Jo, det er netop det, vi kunne, naar vi løse det paa den Maade, at vi sige, at den Hjælp, som disse fattige Børn faa, ikke er Fattighjælp for dem og deres Forældre. Vi have en Fattiglov, det er rigtigt nok, den henviser man stadig til og siger: Gudbevares, ere I sultne, saa gaa bare til Fattigvæsenet, men vi vide jo allesammen — det forekommer mig at være et smukt Udslag af Fattigfolks Karakter — hvor nødig de gaa til Fattigvæsenet, hvor nødtvungent det er, at de endelig henvende sig til Fattigvæsenet om Hjælp. Det kan maa-ske være en Fejl somme Tider, hvis der er Børn, som derved komme til at lide Nød. Men det hænger nu en Gang sammen med Befolkningens Æresbegreber, at man saa nødig tyr til Fattigvæsenet. At faa Hjælp af dette har jo bl. a. den kedelige Side, at man bliver gjort til en Slags 2den Klasses Menneske, mister de borgerlige Rettigheder, som de have, der ere saa heldigt stillede, at de ikke behøve at ty til Fattigvæsenet. Jeg synes, at en Henvisning til, at vi have en Fattiglov, der mod at berøve Folk borgerlige Rettigheder yder dem den Bespisning, der her er Tale om, egentlig ikke burde fremkomme i en Tidsalder, der vil regnes for at være saa human, som den nuværende kalder sig. Lad os forsøge at faa en Lovgivning, der borttager 2den Klasses Stemplet fra de Mennesker, der tilfældigvis ere komne i Nød. Det vil være adskilligt bedre end at henvise til en Fattiglov, der kræver, at de i det almindelige Omdømme skulde regnes for at være 2den Klasses Mennesker.

Det ærede Medlem fra Faaborg (Christiansen) syntes fremdeles, at jeg havde malet med stærke Farver i de Skildringer, jeg har givet. Ja, det kan